

Barcelona, 2 de juny del 1962

Calc/0414(1)
UAB

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Estimat fill:

Avui he rebut la teva carta del 28 de maig, i la contesto avui mateix, perquè demà tenim proposat anar a Bellaterra i no tindria oportunitat de fer-ho.

No pateixis tement que la teva vinguda ens ocasioni penes. Ara ens la ocasionaria, i grossa, si en dessistieu. L'il·lusion de poguer-vos abraçar aviat ens sosté amb un optimisme que mai, desde que vares marxar, havíem tingut.

Se'm fa estrany el cas d'aqueix amic, que havent declarat ésser comunista, hagi obtingut permís d'entrada a Espanya sense entrebancs, i se li hagi expedit amb més pressa que el que, per exemple, tu tens sol·licitat, amb la garantia d'un historial gens suspecte. De vegades cal creure en les baixes maniobres de la política, i qui sab si en aquesta història s'hi amaguen intencions tèrboles, per a caçar incautes. Jo no crec que el retard en obtenir l'autorització que tens sol·licitada, obeeixi a altres motius que als viciosos -i per viciosos naturals- defectes d'una burocràcia tant poc polida com excessiva. Tu, de tota manera, no restis passiu, esperant el que et diguin: insisteix. La insistència és, en aquest aspecte, una prova fefaent de les ganes de tornar. I el fet de tenir-ne ganes es una prova de "bona conducta".

Ahir estigué a casa en Peypoch. Tinguèrem una llarga sentada i convinguèrem repetir-la, encara amb més amplitud i en companyia de la Quimeta, dintre uns dies a Bellaterra, quan hi estiguem instal·lats. m va admirar el bé que es conserva. t'escriurà per dir-te la il·lusion amb que t'esperem, i tractant de esvair els capteniments que ens va dir que tenies, tement l'aïllament ~~que t'esperem~~ poguessiu patir en les relacions socials. Res d'això t'ha d'encaboriar. Tota la familia i tots els amics i coneguts que, d'arribada, constituiràn el cercle amb el qual us hauréu de relacionar, coneixen la teva situació i la comprenen. I dels qu en facin escarafalls, per instint de xafardia, no cal fer-ne cas. Les enraonies de veïnat duren el que dura una nuvolada d'estiu i un cop passada ningú no fa cas de res. Ja t'explicarà, en Peypoch, com ha trobat Barcelona i t'animarà a decidir-te, com ell mateix està decidit a repatriar-s'hi definitivament, segons va dir, en un termini més o menys llunyà.

Barcelona, 2 juny del 1962 a P. C. Full II.

També m'he entrevistat, aquesta setmana, amb el senyor González Porto, magníficament instal·lat en el seu despatx de la Montaner y Simón. Em rebé molt cordialment, venint a demostrar-me que tu, "li ets més necessari a Mèxic que no pas ací". Les possibilitats de guanyar-te "magníficament" la vida son més factibles a Mèxic que a Barcelona. Sobre aquest punt, vaig replicar-li aduint la meua experiència en el ram, el coneixement de les necessitats que patia la indústria gràfica en general de bons dibuixants i les grans possibilitats que tenia de facilitar-te feina "bien pagada". Va assegurar-me que ell et facilitaria tota la que pugués encara que, pel moment, la de la "teua especialitat" no era gaire, però tenia el propòsit d'impulsar les seccions científiques de les seves edicions, i aleshores seria tota altra cosa. A fi de juny torna a Mèxic i convinguèrem que tornaria a veure'l, per a rebre una abraçada per a trametre't, "si totavia no ha salido de México". Té cara de bona persona, però una mica garneu. D'en Plaza -li porta bola!, me n'explicà un carro. Es veu que li ha sostret alguns dels seus millors venedors.

La mare restà tota joiosa del present que li ha tramès la Rosa, per mitjà d'en Peypoch. Ja us ho dirà.

No us inquieteu per les notícies d'Espanya. Tot s'encarrila de bé, amb augments de salaris, que es duen a terme silenciosos, però pràcticament. El pitjor es que el renou ha restat turistes, i visitants a la Fira de Mostres i això no deixa d'afectar a certes indústries, l'hostalera en primer terme. També es cosa certa que entre el clero -o una part important del clero- i l'Estat, han sorgit diferències de volum. La idea del clero es que caldria crear un fort partit d'oposició -una Democràcia Cristiana-, al servei del Règim i per a salvar-lo quan falli, per la causa que sigui, la personalitat que avui l'aguanta. Aquest criteri topa amb la forta oposició de la Falange i d'ací el discurs del Caudillo, dient que es sentia "jove com un alferes provisional" i que, per al cas de faltar, ja deixaria les coses ben lligades. El conflicte, però, segueix, malgrat la marca de "separatista" amb que s'ha pretès ofegar-lo. D'això, a que s'alteri l'ordre, però, hi ha un abim!

La casa, de la qual ha llogat un pis, la Montserrat,

a Bellaterra, es, en efecte, una torre de dues plantes, amb jardí. Durant dos anys ha tingut llogada la planta baixa, més petita que el pis, i enguany ha pogut llogar el pis. Queda aclarit el misteri.

D'en Boadella fa temps que no en sé res. Alguna vegada, d'esquitllentes, veig el seu pare, capficat com sempre, habillat com sempre, com si no haguessin passat els anys. Si s'escau parlar-hi -perquè me l'he topat anant a peu- unes vegades m'ha dit que feia temps que no tenia notícies del noi i altres que es trobava a Barcelona. Es veu, però, que, boemi empedernit, fa la seva molt lliurement.

Inclòc la llista dels llibres catalans apareguts durant el mes de maig. Ja et donaràs compte de la impressionant activitat bibliogràfica que desenrotllen les nostres editorials. I tu, què fas, parat? No t'animes a enllestir el llibre per a l'Albertí?

Acabo expressant la complaença de tots pels progressos de la Glòria i les nobles dèries d'en Raimón. Aci podran cultivar-se, em penso, amb més profit que a Mèxic, especialment pel que toca a la música. Déu faci que ben aviat els tinguem amb nosaltres, i poguem compartir junts aquesta mena de satisfaccions.

Una abraçada ben forta per a tots.